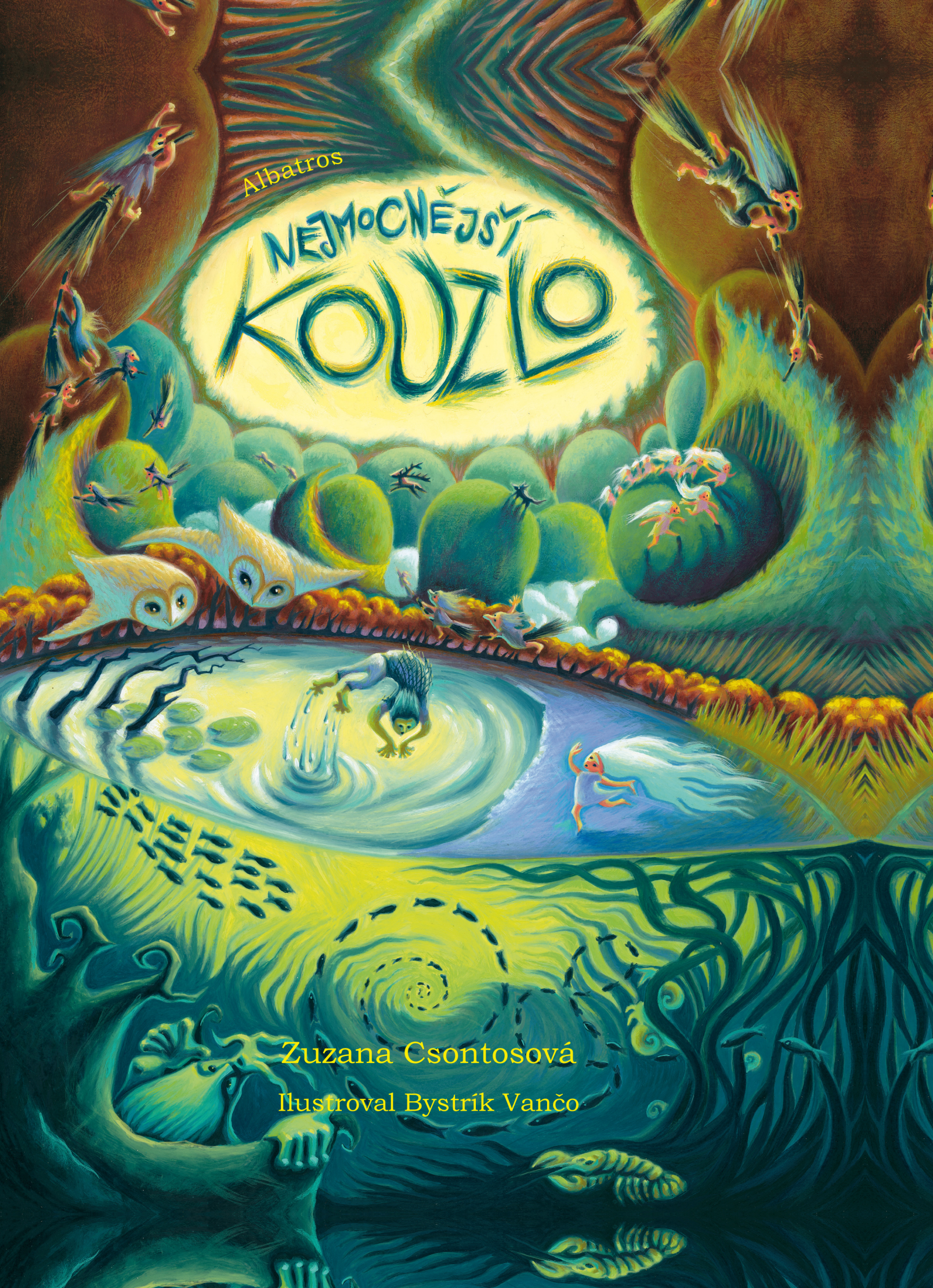

Albatros

NEJMOCNEJŠY KOUZLO

Zuzana Csontosová

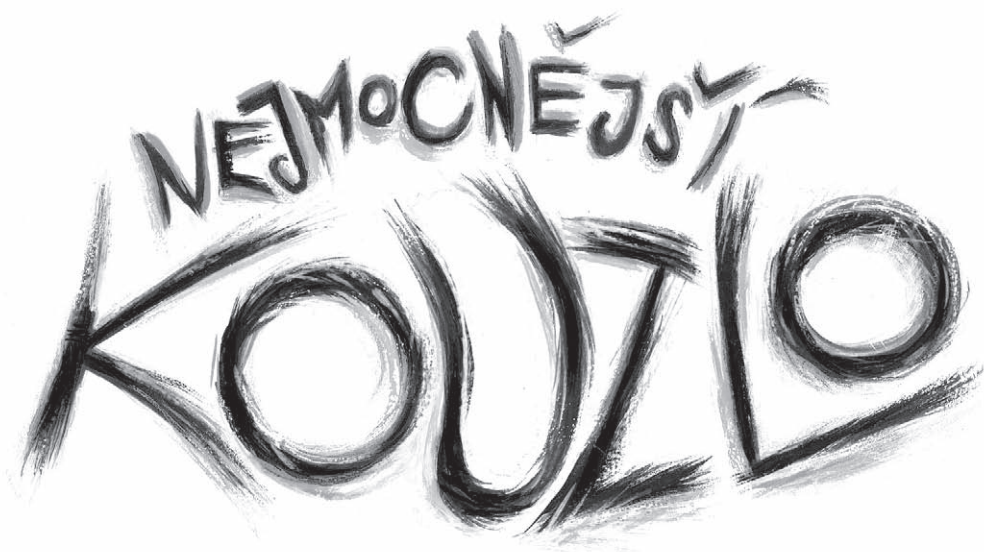
Ilustroval Bystrík Vančo

Zuzana Csontosová

Ilustroval Bystrík Vančo

Albatros

Přeložila Karolina Medková

© Zuzana Csontosová, 2013

Translation © Karolina Medková, 2013

Illustrations © Bystrík Vančo, 2013

ISBN 978-80-00-03293-1

Víla Majenka

Právě skončila jedna z těch jarních bouřek, kdy se z oblohy leje déšť jako z konve a svět ozařují blesky. Kdo by se dnes procházel lesem, jistojistě by promokl do poslední nitky. Bylo tu ale liduprázdno. Les byl svěží, voňavý, a protože bylo teplo, z kopců se pářilo jako z hrnců. K lesní studánce přiběhly lehounkým krokem víly. Jedna přes druhou se nakláněly nad vodu, zda déšť nezpůsobil nějaké škody a zda voda ve studánce zůstala čistá a průzračná.

„Podívejte, ve studánce vyrostl leknín!“ vykřikla nejmladší víla Poupěnka.

„Jaký je zvláštní...“ ozvala se Lívie. „Jsou v něm všechny barvy duhy, která dnes obarvila oblohu.“

I ostatní víly se otočily k podivnému květu, který tu ještě včera nebyl, a naklonily se těsně nad hladinu. Jak leknín uslyšel jemné hlásky a ucítil teplý dech, jeho duhové okvětní plátky se začaly otvírat, až se rozvinul naplno. Víly se ještě víc přiblížily, aby viděly dovnitř. Ale co to? Něco si hledalo cestu ven. Z květu se natáhla jedna ručka, druhá, a potom to podivné stvoření vykouklo. Jaké krásné oči mělo! Modré a hluboké jako sama studánka. Rozhlédlo se okolo sebe a už hbitě vyskakovalo z leknínu ven.

„Nová víla!“ vykřikla radostně nejstarší Olívie. Natáhla ruku ke studánce a přitáhla si drobounkou vílu k sobě. „Že mě to nenapadlo dřív! Každý rok je nás přece o jednu víc. Ale je pravda, že nové víly většinou přicházejí až na podzim. A za měsíčního světla. Ty ses nás nejspíš už nemohla dočkat.“

„Vítej mezi námi, vílátko!“ volaly víly. Chytily se za ruce a radostí začaly tancovat. Myslely si, že malinká víla si teď bude chtít posedět u studánky, aby si odpočinula, a že ji každou chvíli přemůže spánek. Ale když uviděla tancující divoženky, rozzářily se jí oči a zavýskla nadšením. Začala tancovat spolu s nimi, jako by ji to už dávno někdo naučil.

„Budeš se jmenovat Májenka, protože jsi k nám přišla tak brzy, ještě dokud nám vládne láskyplný máj,“ prohlásila Olívie a zamyšleně se na ni usmála.

Víly rostou rychleji než tráva, a když přijde jejich první zima, nikdo by neuhádl, že jim ještě není ani rok. Májenka vyrostla ještě dřív, než se k moci dostalo barevné září a ze stromů se začaly sypat první žaludy. Nejzvláštnější ale bylo, jak rychle se naučila tancovat. I když se její přítelkyně zastavily a šly spát, Májenka ještě chvíli zůstávala na mýtině. Někdy tam dokonce přivítala tancem i první sluneční paprsky. Cítila, jak se jí tělem rozlévá teplo a radost, i když dny byly stále chladnější.

„Podívejte, sestřičky, louka je dnes celá bílá!“ vzbudila jednoho rána Májenka ostatní víly.

„Ach, to se jen vzbudil zimní mrazík,“ řekly jí víly. „Nech nás ještě spát, Májenko, aspoň si neodřeme nožky na tvrdé trávě.“

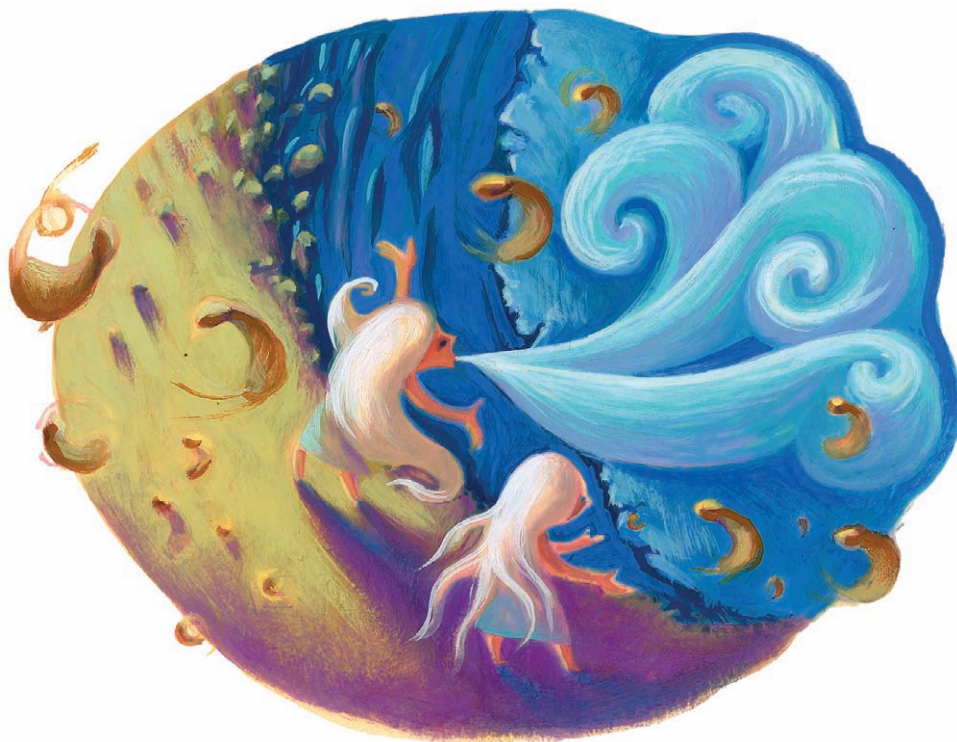

Jen Olívie už nespala. Byla starší a někdy se jí stalo, že celou noc ani oka nezamhouřila. Přišla k Májence a společně s ní obdivovala namrzlá stébla trávy.

„To už je zima?“ ptala se Májenka zvědavě. Už se nemohla dočkat, až si bude s ostatními foukat lehounké sněhové vločky do vlasů nebo ochutnávat ledové rampouchy ze zasněžených smrkových větví. O tom všem jí starší sestry už vyprávěly.

„Ale kdeže, na zimu si budeme muset ještě chvíli počkat,“ odpověděla jí Olívie. „Všechno má svůj čas. Teď je říjen, zima přijde až za dva měsíce. Ale nebuď smutná,“ řekla jí, když viděla Májenčin zklamaný pohled, „pojď za mnou, něco ti ukážu.“

Olívie zamířila k severní straně Pohádkové hory, kam ostatní víly nikdy nechodily. Spolu s Májenkou procházely pod hustými borovicemi, až se dostaly k vysokým skalám. Za nimi bylo ukryté průzračné jezero. Olívie se nahnula nad hladinu, až se její dlouhé bílé vlasy dotýkaly vody. Zhluboka se nadechla a mocně foukla. Jezero rázem zamrzlo. Všechno okolo dál svědčilo o tom, že je ještě podzim, stromy se pyšnily barevným listím a z javorů se snášely k zemi vrtulky, ale jezero vypadalo jako uprostřed nejmrazivější zimy.

„Júúúú! Jak je to tvrdé, a dá se po tom i chodit!“ vykřikla nadšeně Májenka, když bosou nožkou vykročila za Olivii. Chtěla si radostí zatancovat, ale jen co udělala první otočku, už seděla na ledě.

„Pomalů!“ zasmála se Olivie. „Nejdřív se musíš naučit po jezeře pohybovat. Je to úplně jiné než na trávě.“

Májenka se opatrně postavila na nohy. Udělala pár kroků, potom se rozběhla, odrazila se a sklouzla se o velký kus dopředu. Tak přejela celou ledovou plochu a pak znovu zkusila dělat otočky. První, druhou, třetí... Šlo jí to čím dál líp.

Potom zůstala na druhém konci jezera, kde obdivovala zmrzlé krystalky jinovatky na trávě. Olivie na ni zamávala.

„Koho jsi to sem přivedla?“ ozvalo se jí zvědavě za zády.

„Ach, Hedviko! Myslela jsem si, že ještě spíš,“ podivila se Olivie. „Nikdy jsi přeci nevstávala dřív jak v poledne.“

„Pche! To jen vy v lesíku nad dubem vstáváte za úsvitu. Ale kdo by spal při takovémhle výskotu?“ zasmála se čarodějnice Hedvika hlubokým hlasem. „Ta malá je nejspíš velmi bystrá. A jaká je rychlá, hned by se naučila létat. Měla bys ji poslat ke mně. Víš, že už dlouho potřebuju pomocníci.“

„No nevím, moc se mi to pro ni nezdá...“, odpověděla Olivie.

„To jsi celá ty!“ zabručela Hedvika. „Víš co, když nechceš ty, pozvu ji sama!“

„Je ještě velmi mladá, přišla mezi nás teprve v máji,“ odpověděla jí Olivie.

„Na jaře?“ divila se Hedvika. „To znamená, že je na ledě poprvé. Je ještě šikovnější, než jsem si myslela. Bude z ní skvělá čar–“

„Počkej, promluvíme si o tom později. Teď se radši schovej, jde k nám.“

Hedvika sraštila husté obočí, ale udělala, co po ní víla chtěla. Májenka se několika dlouhými skluzy dostala zpět. Připadalo jí, že u víly někdo stojí, ale když se dostala blíž, viděla jen ranní mlhu.

„Jak to, že dokážeš dechem zmrazit jezero?“ ptala se Májenka.

„Nikdy nevíš, co dokážeš, dokud to nezkusíš,“ odpověděla Olivie. „Ale teď už pojď, za chvíli vyjde slunce a led na jezírku roztaje. V poledne už to tu bude vypadat jako předtím.“

Když se Májenka s Olivíí vrátily, ostatní víly ještě spaly.

Když přišel prosinec a s ním i nejchladnější dny roku, jezero zůstávalo zamrzlé stále.

„Neroztaje ani pod slunečními paprsky,“ zjistila s úžasem Májenka a začala k jezeru chodit každé ráno ještě předtím, než se vzbudily ostatní víly.

Někdy se na rybníce děly zvláštní věci. Jako po měsíční noci, když víla našla pod starou vrbou nové ohniště. Oheň už nehořel, ale uhlíky byly ještě řeřavé. Ve sněhu kolem ohniště však nebyly žádné stopy.

Jindy zase měla Májenka pocit, jako by ji ze tmy pozorovaly dvě zelené oči. To je určitě jen divoká kočka, přesvědčovala pak samu sebe, když ji začal přemáhat strach. Cítila se u jezírka vždy trochu nesvá, ale bylo to tam příliš lákavé, než aby k němu přestala chodit.

„Proč se mnou ostatní víly nechodí tancovat na ledové jezírko?“ ptala se jednou Májenka nejstarší víly Olivie. „Tolikrát jsem je zvala. Mohly by tancovat o tolik rychleji než na trávě.“

„To ty jsi jiná než všechny ostatní,“ odpověděla jí víla. „Protože hodně tancuješ, jde ti to lépe a rychleji než ostatním. Neboj se, až přijde jaro, vezmete se za ruce a budete zase tancovat spolu.“

Zima pomalu odešla a lesík začaly zahřívát teplé sluneční paprsky. Víly opět vyběhly na louku.

„Pojď s námi, sestřičko!“ zvaly Májenku mezi sebe.

Jí ale náhle všechno připadalo příliš pomalé nebo nudné. Samotné jí bylo smutno, ale společné tancování v kruhu už ji nebavilo.

Čas se vlekl stále pomaleji, a i když přibývalo slunečních dní, Májenka byla čím dál smutnější. Jednoho večera si řekla, že se půjde podívat k jezírku, kde zažila ta nejkrásnější zimní rána.

Už zdaleka se jí ale něco nezdálo. Jak se přibližovala k vodě, zaslechla cizí hlasy. U jezera hořela obrovská vatra. Plameny šlehalý do výšky a okolo ohně se míhaly stíny. Trochu se polekala, ale zvědavost byla silnější než

strach, a tak se potichoučku, tak jak to umí jen víly, přikradla až k ohništi. Po větvích vylezla na vysoký dub a schovala se v jeho koruně.

Okolo ohně seděli čarodějové a čarodějnice a bylo jich tam víc jak tucet. Na hlavách měli vysoké špičaté klobouky, v rukou poháry s vínem a vesele se spolu bavili. Když zábava trochu utichla, ozval se nejstarší čaroděj Mansvet: „A teď začne skutečná zábava – vyhlašuji soutěž ve velkém akrobatickém letu! Kdo si troufá jako první?“

„Jááá! Jááá!“

„Naše hostitelka Hedvika a Jeroným! Výborně! Připravte se, začneme!“

„S Hedvikou soutěžit nebudu,“ ohradil se Jeroným. „Má nejrychlejší koště, to se jí to potom lítá!“

„Cože?“ rozzlobila se Hedvika. „Chceš tím říct, že s mým koštětem bys vyhrál? To se ještě ukáže!“

Hedvika rozhořčeně rozhazovala rukama a div že se do Jeronýma rovnou nepustila. Jak se někdo opovažuje zpochybňovat její letecké umění? I když je nejstarší, vždycky byla nejlepší ze všech! Vzala svoje krásné vyřezávané koště a vyměnila si ho za Jeronýmovo, obyčejné proutěné.

Májenka ještě v životě nic takového neviděla. Oba dva vsedli na košťata a prudce se vznesli nad stromy. Ostatní je povzbuzovali halasnými pokřiky a tleskáním. Hedvika v dlouhé sukni a klobouku se přikrčila ke koštěti a udělala ve vzduchu několik kotrmelců. Obecenstvo křičelo nadšením. Potom přišel na řadu Jeroným. Ohromnou rychlostí vyrazil vpřed, po chvíli se otočil hlavou dolů a kroužil nad ostatními. Co se ale nestalo! Jeronýmovi se v té rychlosti zatočila hlava, ztratil směr a střemhlav vletěl mezi stromy. Buch! Ozval se rachot, jako když do stromu udeří blesk. Ve vysokém stromě to zapraskalo a několik větví spadlo na zem. Na ně dopadl i černovlasý čaroděj.

Chvíli se zdálo, že je s Jeronýmem konec. Ostatní se zarazili a obstoupili mladého čaroděje. Když ale viděli, že se pomalu sbírá na nohy a že vyvázl jen s několika odřeninami, propukli v hurónský smích.

„Tys tomu teda dal! Asi jsi vypil příliš mnoho vína!“ vykřikovali jeden přes druhého.